

zal komen, dat alles geregeld is en rustig loopt en dan is er voor ambtenaren niets of althans te weinig te doen. Is er *nu* te veel werk voor de secretarissen der vakorganisaties om dat onbetaald te laten, welnu men geve deze een salaris, desnoods met recht op pensioen op korten termijn gelijk in vele plaatsen bij de wethouders. Men zorge echter er voor secretarissen te houden, die gekozen worden en periodiek aftreden.

Te Amsterdam heeft dr. SIKKEL in de kringvergadering gezegd, dat dit geen voorstellen waren, waarover in een hoerastemming moest beslist worden. Terecht heeft Amsterdam besloten af te wachten met een beslissing, totdat het weet, hoe het hoofdbestuur zal reageeren op het oordeel der afdelingen. Overijlde beslissing kan voor altijd alles bederven. Men bedenke, dat, als wij éénmaal de drie Haagsche mandarijnen — gelijk zij te Amsterdam genoemd zijn — hebben, wij ze nooit meer kwijt raken.

Amsterdam, 29 April 1920.

D. BROCX.

III.

In het *Tijdschrift* van 24 April l.l. ontwikkelt het oud-hoofdbestuurslid KOCH zijn bezwaren tegen het voorstel B van het hoofdbestuur. En wel acht hij het daarin voorgestelde bureau met zijn bestuurders ten deele overbodig, ten deele gevaarlijk voor onze Maatschappij, als zijnde een ambtenaren-bestuur met feitelijk dictatoriale macht.

Wat nu het tweede punt betreft, gevoel ik iets voor zijn bezwaren, al moet ik er terstond bijvoegen, dat het aan het hoofdbestuur nog best mogelijk zal zijn, deze vóór de behandeling van het voorstel in de 71ste algemeene vergadering uit den weg te ruimen.

Overbodig acht KOCH het in te stellen bureau, omdat wij beschikken over goede organisaties en commissies, die het hoofdbestuur veel werk uit de handen kunnen nemen; hij wil zelfs voor het onder sub 5 van het voorstel genoemde een kleine commissie samenstellen. Aangenomen nu, dat deze commissies het werk voor het hoofdbestuur zullen verrichten en dit kunnen, zonder dat een bepaalde groep van leden anderen in hun bestaan zou schaden (hiervoor toch moet het hoofdbestuur waken), zou dan niet even goed, volgens KOCH, het hoofdbestuur slechts het uithangbord zijn? Of nu de organisaties en commissies het doen of dat een bureau het doet, het werk wordt toch aan het hoofdbestuur ontnomen. En aangezien men de hoofdbestuursleden hoort verklaren, dat het op de thans gevolgde wijze niet langer kan gaan, daar zij overstelpt zijn met werk, omdat de eindbeslissing en van al die commissies weer in de hoofdbestuursvergaderingen ter tafel komen, is men wel gedwongen een andere werkwijze te kiezen. Is dan niet een bureau te verkiezen, waar de voorzitter, zoo vaak als hij het noodig oordeelt, inzage van alle stukken kan nemen en zijne meening er over kan uitspreken, en waar men beschikt over personen, die al hun tijd aan de zaken kunnen geven, waardoor het werk veel spoediger zal afgedaan worden.

KOCH erkent zelf, dat de invloed van onze Maatschappij de fondsgeneesheeren bevaard heeft voor de dictatuur van het proletariaat. Zeker, maar daarvoor werd de C. O. gevormd en aangezien thans weer andere gevaren onze zelfstandige positie bedreigen, verdient het hoofdbestuur een woord van hulde, dat het met een voorstel komt, om onze Maatschappij zóó in te richten, dat zij ook aan die gevaren het hoofd zal kunnen bieden.

En nu het bezwaar, dat volgens mijn meening vóór de behandeling van het voorstel moet opgelost worden. De directeur of tweede voorzitter moet een persoon zijn opgewassen tegen een zoo omvangrijk werk, het moet iemand zijn met, wat men noemt, „er zit een ruggegraat in”. Ik vraag mij nu af, als men zoo iemand voor het leven benoemt, bestaat er dan geen kans, dat de leiding, die in handen van het hoofdbestuur moet berusten, overgebracht zal worden naar dien directeur. Een gevaar des te grooter, als men eens een hoofdbestuur zou krijgen, dat minder sterk optrad dan het tegenwoordige. Thans hebben de leden der Maatschappij nog te zeggen over de richting.

waarin onze Maatschappij zich zal bewegen, doordat zij jaarlijks die mannen tot hoofdbestuurders kiezen, die hun het meest geschikt lijken en hun inzichten deelen. Maar heeft men eenmaal een directeur voor het leven benoemd, dan rest slechts voor de leden om op een algemeene vergadering een halt toe te roepen, door het afstemmen van de voorstellen door het bureau opgesteld, wat het werk niet zal bespoedigen. Ook het hoofdbestuur wil en van directeur en van andere bestuurders van het bureau rechten en verplichtingen regelen (*Tijdschrift* 27 Maart l.l. bldz. 1006 alinea 5). Zou het dan niet kunnen besluiten om nog vóór de behandeling van voorstel B eens in grove trekken aan te geven, tot hoeverre b.v. de bevoegdheden van directeur en anderen zich uitstrekken zullen. Menigeen, die nu nog er tegen opziet een sprong in het duister te doen, zou dan gemakkelijk over zijn bezwaren heenstappen en in het besef, dat andere tijden andere werkzaamheden vorderen, van ganscher harte aan de uitvoering der hoofdbestuursvoorstellen medewerken.

Rotterdam, Mei 1920.

B. C. VAN DER NAGEL.

IV.

Het zij mij vergund nog eens uit een ander gezichtspunt de groote zaak te belichten, Ik sta op het standpunt, dat men de noodzakelijkheid van de indiening der hoofdbestuursvoorstellen betreuren, maar . . . aanvaarden moet. Plicht is daarbij echter, juist om het betreurenswaardige van die omstandigheden, om alle maatregelen te nemen, die een mislukking van de uitwerking kunnen voorkomen. En m. i. is dit laatste met noodlottige zekerheid te verwachten, als de voorstellen niet met overweldigende meerderheid aangenomen worden. Uit het artikel van VAN BRUGGEN is het gewettigd de vrees af te leiden, dat bij aanneming met een zeer kleine meerderheid een groot aantal leden de Maatschappij zal verlaten. En waar blijft dan het eendrachtig optreden tegenover ons niet welwillend gezinde autoriteiten? Wat komt er dan van onze bindende besluiten terecht?

Men zegge niet: Och, het zullen er niet zoovelen zijn! Reeds thans zijn er geneeskundigen-niet-Maatschappij-leden; hoe meer er komen, des te geringer het belang van aansluiting voor jonge artsen. Men zag het in de studentenwereld: oorspronkelijk was het studentencorps de verpersoonlijking van de studentenwereld; door vrees voor, of afkeuring van den groentijd kwamen er aanvankelijk enkele, later meer niet-aangeslotenen, en thans zijn, als ik mij niet vergis, de in studentenbonden vereenigde niet-corpsleden in alle universiteitssteden het sterkste in aantal.

Is er een maatregel tegen dat noodlot te nemen? Volgens art. 20 Stat. wordt een besluit bij „volstreckte meerderheid van stemmen” genomen, desnoods dus met de helft plus één. Zou art. 22 Stat. (op de bindende besluiten) er op toepasselijk verklaard kunnen worden? Dan zouden wij althans drie vierden der stemmen en nog een referendum verkrijgen. Maar volgens art. 90 H. R. zou dit voornemen reeds vóór 1 Februari genomen moeten zijn. Wie weet een uitweg? . . . . .

Maar dat er een uitweg gevonden moet worden — al zou het door uitstellen tot het volgende jaar moeten zijn — om de grootst mogelijke meerderheid aan het besluit tot reorganisatie te verzekeren, daarvan ben ik overtuigd, en met mij vele leden mijner afdeling.

Terwolde, 3 Mei 1920.

A. N. NOLST TRÉNITÉ.

GESTICHTS- OF ZIEKENHUISGENEESHEER CONTRA DRANKWET.

De eerste maal, dat ik ambtelijk met de drankwet in aanraking kwam, leverde mij een ervaring op belangrijk genoeg om haar in wijderen kring bekend te maken.

Den 15den April j.l. bezocht mij de zoon van een mijner vrouwelijke patiënten (een weduwe, die in een Friesch dorpje vergunninghoudster is) met het dringende verzoek zijn moeder vóór 1 Mei te willen ontslaan, omdat B. en W. der betrokken